

לתגובות הערות: שגיא 054-888199

זמני ת"א:

פְּנִימַת הַשָּׁבָת: 19:02

יְצִיאַת הַשָּׁבָת: 20:03

ר"ת: 20:36

לקבלת העלון במייל-

שלחו הודעה ל:

sagif_@walla.co.il

בס"ד עלון מס' 345 5.5.2018 - כ' אייר תשע"ח

וְזֶה הַשְּׁמַעַן לְפִי צְדִיקִים וְבוֹא בּוֹ

פְּרִשְׁת - בְּהַר

וכי ימודד אֶחָיד וּמָטָה יְדוֹ עַמּוּד וְהַחֲזִיקָתָ בּוֹ גֵר וְתוֹשֵׁב וְחֵי עַמּוּד (כה,לה) אספר עובדה אמיתית, אמוראדיגר מעשה. סיפור מלפני עשרות שנים, שהיום בתקופתנו קשה להבין כאלו מושגים. היה יהודי באמריקה, שרצה לעשות בשנות הזקנה משהו לפרנסה, והחליט להיות רוכל. הוא יצא עם עגלה עם מיני דברים - צעצועים, אולרים, ממתקים קלים, שתיה וכדומה, והתיישב בקביעות במקום שרבים בו העוברים והשבים. היהודי הזה היה שונה מכל הרוכלים, ישב בצד ואמר תהילים. ומי שעבר ורחם עליו קנה משהו. יום אחד עבר שם רבאי רפורמי (במאמר המוסגר, אספר לכם מה הוא רבאי רפורמי. סיפר לי פלוני כי הוא שאל פעם את הרבאי: לבנו יש בר מצוה בעוד חדשיים, שיאמר לו מה תהיה ההפטרה בעוד חודשיים. אמר לו: "איי אם נאט א נביא" - אני רק רבאי, לא נביא... אינני יודע מה יהיה בעוד חדשיים... אתם מבינים...

ספרו עוד, כי לבית כנסת באמריקה נכנס חתן ביום חופתו, לקח את התפילין והשליך אותן על הארץ. נהיתה בהלה גדולה, מה קרה לחתן, הוא השתגע? אמר החתן כי הרבאי יעץ לו לעשות כך.

-לא יכול להיות!

המתינו עד שהגיע הרבאי לבית כנסת, ושאלו אותו האם אמרת לו לעשות כך? "כן", אישר הרבאי.

-מה קרה?

-אתמול נכנס אלי החתן ואמר שהיות וחתן ביום חופתו צריך לצום, וקשה לו לצום הוא מחפש עצה לחסוך את הצום. אמרתי לו עצה טובה. כתוב בהלכה שאם התפילין נופלים עם השקית, פטורים מלצום. לכן נתתי לו עצה לזרוק את התפילין עם השקית... אתם כבר מבינים מה זה רבאי).

בקיצור, חלף שם הרבאי ואמר לו לרוכל: "ר' משה, תהילים תאמר בבית כנסת, פה אתה צריך לעבוד!"

השיב לו הרוכל: "עולם הזה כבר יש לי די והותר, רצוני לדאוג קצת לעולם הבא שלי. ללמוד איני יכול, אבל לומר תהילים אני יכול, ועל כן מנצל אני כל רגע פנוי לומר עוד קפיטל תהילים".

נו, כזו תשובה עונה ה'בעלבוס' לרבאי? ולא עוד אלא שהוא סיים והוסיף לו דברים: אני אספר לכבוד הרבאי, כיצד עושים עולם הבא, ירדתי לאמריקה לפני לא הרבה שנים. לפני כן התגוררתי באירופה, בליטא. שם, בעיירה שלנו, היה לי מנהג בקודש להפריש כל חודש חומש עבור העניים. לא מעשר אלא חומש. אפילו בזמנים שלא היה לי הרבה, הפרשתי חומש. ומה היתה פרנסתך? הייתי סוחר בהמות, הפרנסה לא היתה קלה כי לא תמיד ההצלחה מאירה פנים, פעם מוכרים שור אחד, פעם מוכרים עשרים שוורים. בעיירתנו התגורר 'מלמד' יקר מאד, אדם נאמן ועני גדול, בעל משפחה ברוכה בצאצאים. חשבת לעצמי: למי יותר טוב לתת את החומש מאשר ליהודי הזה? הרי הוא עני לכל דבר, ויגע בתורה, אם כן ללא ספק זוהי צדקה בהידור. בדרך כלל נתתי לו את רוב הכסף.

פעם אחת עזר הקב"ה והיה שפע גדול, העסקים הצליחו באופן יוצא מן הכלל, קניתי ומכרתי וקניתי ומכרתי, ונכנס סכום גדול של כסף. ואם הקרן גדולה – גם ה'חומש' גדול. בסוף החודש הגעתי לביתו של ה'מלמד' הבאתי את הסכום. הוא ראה מיד כי הסכום שונה, התחיל לספור וגילה שהפעם קיבל כפול שמונה או יותר.

הוא תמה, מה זאת? אמרתי לו כי החודש הלך לי בעסקים טוב מאד, אינני נותן משלי, זה חומש, והוא יכול לקחת את הכל בשופי.

–"לא. אני לא צריך כאלו סכומים, הצורך שלי הוא לחיי המשפחה בלבד, סכומים אלו מיותרים לי".

– "שמע, לאו בכל יומא מתרחש ניסא. הרי אינך יודע מה יהיה בחודש הבא, אולי אז יהיה הרווח חלש".

–"אם כך, תשאירו את זה בארנק שלכם, לחודש הבא".

–"כעת, אתה לא צריך כסף מיותר, אבל יבוא יום ותצטרך, לחתן ילד וכדו".

המלמד הזה שהיה בעל בטחון גדול, אמר: 'אינני צובר כסף, רק למה שאני זקוק כעת, בלי לחשב את העתיד'. ואז נפל במוחו רעיון ואמר לי: 'אתה רוצה לתת צדקה למקומות טובים. אצלי בחיידר ישנם שני ילדים שיהיו עוד מעט 'בר מצוה', ילדים מבורכים בעלי כשרונות, – הם נצרכים ליותר ממה שאני לומד איתם. אינני יכול ללמד אותם, כי הם צריכים 'ראש ישיבה', לא 'מלמד'. לכן, עצתי אמונה: יש לקחת את שני הילדים המבורכים הללו, לשלוח אותם לישיבה, וזה עולה כסף. כאן בעיירה לובשים מה שיש, אבל אם נוסעים לישיבה זקוקים לחליפה ומגבעת, יש צורך בדמי כיס וכספי נסיעות. עכשיו זו געוואלדיגע הזדמנות לקחתם להלבישם כראוי, ולשלוח אותם לישיבה – בסלבודקא".

המשיך הרוכל: "לי זה לא היה נראה. לשלוח שני ילדים? וכי אני יודע מה יהיה אתם? ניסיתי לומר שוב למלמד: 'תקח את זה בשבילך'. אבל ראיתי שהוא כל כך משתוקק לשלוח את שני הילדים, אמרתי לו: 'קח את הכסף ותעשה מה שאתה רוצה'".

טוב מאד, המלמד הלך איתם לחייט, תפר להם חליפה לשבת וחליפה ליום חול, כי אם נוסעים לישיבה צריך א שטיקל בגד. קנה להם קפילוטשן, צייד אותם בדמי נסיעה ובהמלצה חמה, ושלח אותם לסלבודקא.

מספר הרוכל לרבאי: "לאחר כמה שנים, הלכתי לברר מה עלה בגורלם של הילדים הללו. אמר לי פלוני: 'אודות אחד ידוע לי – קוראים לו אהרן קוטלר. השני – לא יודע מי זה'". אמר הרוכל לרבאי: "אתה יודע מי זה רבי אהרן קוטלר, כן?..."

הרבאי תפס התרגשות גדולה מהסיפור, שמכספי החומש הללו, שניתנו לשם שמים, צמח ר' אהרן קוטלר, מי יודע מה היה יוצא ממנו בלי שנשלח לישיבה, היה ודאי אובד.

לאחר כמה חודשים התקיימה אספה, והוא נשא דרשה. סיפר בהתרגשות גדולה את הסיפור של הרוכל וכותרת דבריו היתה: "מה אפשר לעשות עם מעשר-געלט ועם חומש-געלט. תדעו, ילד אחד זה ר' אהרן קוטלר, השני אנחנו לא יודעים מי זה, אבל ר' אהרן קוטלר עצמו זה כבר מספיק".

כאשר סיים את דבריו, קם יהודי משולחן המזרח, ולעיני כולם אמר: "אני מאשר את הסיפור. אמת ויציב. ואספר לכם מי הילד השני. קוראים לו יעקב קמינצקי. זה אני!"

א מוראדיגע זכיה.
לא כולם זוכים לכך, זו סיעתא דשמיא, אין מה לומר. הכלל הוא: כאשר יהודי עושה לשם שמים, ומשגיח שיהיה בשלמות - משמים מתערבים ומגלגלים שיצאו ממעשיו תוצאות טובות. הוא כבר בעולם האמת, והמפעל עובד - כל התורה באמריקה תלמידי ותלמידי תלמידים - פירות...

העובדה הזו התרחשה בדור הקודם, אבל גם בימינו יש כאלו דברים. (יחי ראובן)

סיפור לשבת (מתוך 'להתעדן באהבתך')

מעשה מאלף ממנו נלמד כיצד נשתתף בצערו של אבינו שבשמים: מעשה ביהודי מארה"ב, ששכר מלונית קטנה סמוך לפילדלפיה המהווה מוקד משיכה לתיירים מכל העולם. במשך כמה שנים הניב העסק הכנסה נאה, אלא שאז הגיעו ימי המשבר הכלכלי הגדול. חברות גדולות פשטו רגל, בנקים קרסו בזה אחר זה, ומאות אלפי עובדים פוטרו מעבודתם והפכו למובטלים. גם עסקים שהצליחו לשרוד סבלו מהשלכות המצב, ובפרט אלו העוסקים במותרות ובדברים שאינם חיוניים. במלונית ירדה התפוסה בעשרות אחוזים, ומחודש לחודש קטנו ההכנסות. יום אחד הגיע מועד התשלום החודשי של ימי השכירות, וליהודי לא היה כסף. הוא ביקש דחייה, אך בעל הבית היה קשוח ועקשן ולא הסכים להמתין אפילו יום אחד. היהודי הנואש הלך לבנק ושבר תכנית חיסכון שנועדה במקורה למימון נישואי ילדיו. אך גם בחודש הבא לא היו מספיק הכנסות. וכך גם בחודשים הבאים. האיש ניצל כבר את כל חסכוניותו, וסופו של המשבר לא נראה באופק.

הילדים בבית שמעו את שיחות הטלפון המתחננות של אביהם וראו את הייאוש על פני ההורים. 'אם החודש אני לא אשלם לבעל הבית, הוא ישליך אותי מהמלונית', אמר לאשתו ערב אחד, 'ואז לא יהיה לנו לא מקור פרנסה ולא מקום מגורים. אני לא יודע מה לעשות...' למחרת בבוקר יצא האיש אל חזית המלונית, ולהפתעתו הוא מוצא את בנו הקטן, בן ה-8, עומד מאחורי שולחן המוצב על הדשא, סמוך לכביש ראשי, ועליו כמה בקבוקי לימונדה. על שלט גדול עשוי מקרטון נכתב בגדול (בכתב יד ילדותי): 'עזרו לי להציל את משפחתי! בעל הבית מאיים לזרוק אותנו! קנו כוס לימונדה ביתית ב-2 דולר כדי שלא יפנו אותי מהבית'.

האב התרגש מהמעשה של בנו. הוא ליטף את ראשו כשדמעות בעיניו ואמר: 'לך לשחק עם החברים שלך. אני ואמא כבר נמצא פתרון'. אבל הבן הקטן החליט להמשיך במשימתו. הצלחתו לא היתה מסחררת. מתוך כל הנהגים הרבים שחלפו על פניו, רק שישה קנו ממנו כוס לימונדה. והפדיון היומי שלו עמד על 12 דולר. זה המון כסף לילד בן 8, אבל עדיין לא התקרב לסכום בן אלפי הדולרים שאביו היה צריך לגייס עד סוף החודש.

למחרת בבוקר שוב התייצב ליד השולחן ובקבוקי הלימונדה. הוא מכר שלוש כוסות בלבד, אבל אז עצר נהג, קנה ממנו כוס נוספת, והחל לשוחח איתו. הילד לא ידע זאת, אך הנהג היה עורך השבועון המפורסם והנפוץ ביותר באמריקה.

בסוף השבוע תמונתו של הילד עם שלט ה'הצלה' שלצידו, התפרסמו בשער השבועון. העורך פרסם כתבת-ענק על סיפורו הנוגע ללב של הילד המנסה להציל את ביתו. באותו שבוע עצרו ליד דוכן הלימונדה שלו מאות נהגים חולפים ועוד רבים שהגיעו במיוחד מכל האזור. הילד נאלץ לגייס לעזרה את שני אחיו הגדולים ועוד חבר מהכיתה כדי לעמוד בלחץ הקונים. תוך שבועיים הוא הצליח למכור יותר מ-3000 כוסות לימונדה ולהרוויח 6000 דולר!! הבעל ואשתו היו אחוזי התרגשות והשתאות מהנס שהתרחש לנגד עיניהם. הבן הקטן הצליח לגייס תוך זמן קצר את מחצית מהחובות הגדולים של האב.

אבל זה עוד לא הסוף. גם בעל הבית של המלונת ראה את הכתבה אודות המעשה של הילד, ומשהו בליבו הקשוח זו. הוא התקשר ליהודי השוכר והודיע חגיגית כי החליט לתת לו הנחה בדמי השכירות ולהתגמש במועדי התשלום. 'תלחץ בשמי את ידו של בנד הצעיר', אמר בעל הבית, 'ותמסור לו שאני בטוח שהוא עוד יגיע רחוק'. עד כאן סיפור המעשה הנפלא.

ומה הלקח שנוכל להפיק ממנו? - אמר הגאון רבי יצחק זילברשטיין, הלקח שנוכל להפיק מהמעשה הוא - שגם אנו ילדי הקטנים של השי"ת, רואים בצער כיצד יש כאלו המנסים להחריב את עולמו של האבא שלנו ברדיפה אחר תאוות, שקיעות בחומר ובחטא, בשפיכות דמים, בולמוס של עריות, אינטרנט ועיתונות מסואבת, רדיפה אחר ממון לא כשר וכו'. ממלאים את ביתו של אבינו בכלוך ורפש.

ומה אנו יכולים לעשות, כיצד נגרום נחת-רוח לאבא שלנו? - עם מעשה קטן אפשר להציל את עולמו כולו ('עשה מצוה אחת, אשריו שהכריע את עצמו ואת כל העולם לכף זכות'. קידושין מ') וכשם שהילד הקטן עמד והתחנן הצילו את אבא שלי, גם אנו נעמוד ונזעק, בואו נעשה נחת רוח לאבינו שבשמים, ננסה לבנות את ביתו החרב; נפיץ ולו מעט יהדות ותורה, נשים אצבע - ומיד ישלח הקב"ה עזרו מקודש. 'וברכך ה' אלוקיך בכל אשר תעשה' (דברים טו, יח), ודרשו חז"ל (בספרי): וברך ה' - יכול אפילו יהיה יושב ובטל? - תלמוד לומר בכל אשר תעשה. בשמים מחכים רק שנפתח פתח כחודו של מחט, ואז נזכה לשפע של סיעתא דשמיא.

בע"ה זיווג הגון: עוז בן מרים, לירון אמיר וענבל בני פנינה, הילה בת אסתר, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה, אפרת בת מוזל, נועה בת יעל, קרן בת רחל. לזרע בר קיימא: מוריה בת אורנה. הצלחה ופרנסה טובה: לשגיא בן מרים, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, לירון בן פנינה, קורל בת סיגל.

לרפואה שלמה: ציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה, עזיזה בת שוליקה, שולה בת עזיזה.

לעילוי נשמת: אהרון רפאל בן רבקה ז"ל, בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל, מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל, יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים ז"ל. ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מוזלה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל, שרה רוסיקו מנשרוב בת תמרה ז"ל, זקלין לוי בת מסעודה ז"ל, יוסף בעדאש בן נוארה ז"ל, ירושה בת רות ז"ל, זהרה ואסתר ושמחה ומכלוף בר חנינה למשפחת בן שבת ז"ל, אברהם בן חנה ויבולון הכהן ז"ל.